

Beste ██████████,

Hierbij een aantal opmerkingen naar aanleiding van de scènes die ik gisteren heb gezien, waar je misschien eens over na moet denken:

- Ariel zit bovenop de stellage: is een mooi beeld. Zo houdt ze overzicht en lijkt ze alles in de hand te hebben en houden..
- Voor Miranda zou je een ander personage moeten zoeken. Ze zou haar handen niet in haar broekzakken mogen hebben. Misschien moet je haar vragen om een rok of jurk aan te trekken. (Kleding doet altijd veel met een acteur). Je zou wat Miranda betreft ook naar haar mise-en-scene moeten kijken, ze weet nu niet hoe en waar ze moet staan, moet ze tijdens het verhaal van Prospero niet gewoon zitten? En Prospero lopen?
- Prospero vertelt hier voor het eerst zijn geheim aan Miranda. Iets wat hij tien jaar voor zich gehouden heeft. Is het geen moeilijk moment voor hem? Kiest hij niet heel precies haar woorden? Terwijl hij het vertelt, komen dan niet al die herinneringen weer boven en wordt hij alsnog weer kwaad? Maar moet hij zich niet ook beheersen voor Miranda? Enz.

Misschien kun je iets doen met Ariel en het publiek: Is Ariel niet zo verwaand dat zij als enige heel erg met het publiek lonkt? Altijd bezig is met wat het publiek wel niet van haar toverkunsten vindt? Dat ze probeert het publiek voor zich in te nemen? (Als ze voor kennis staat, doelt dat ook op de arrogantie van de wetenschap van tegenwoordig)

Er is een verschil tussen hoe Prospero met Miranda praat (strenger) en hoe hij met Ariel praat. Houdt Prospero niet heel veel van Ariel?

- Heel belangrijk is de eerste zin van Kalibaan. Wanneer je haar nog niet ziet.
- Kalibaan en Alonzo lijken nu teveel op elkaar. Als Alonzo depressief is, dan moet Kalibaan emotioneel zijn, veel op gevoel werken: een kapotgemaakt mens dat toch steeds weer emotioneel in opstand komt, dus veel innerlijke woede (Depressiviteit is als uiting veel gelijkmatiger)
- Moet Ariel niet genieten van de ruzie tussen Kalibaan en Prospero? Kalibaan en Ariel concurreren toch op een bepaalde manier met elkaar om aandacht van Prospero? Ook de ruzie tussen Prospero en Kalibaan is een strijd tussen gelijken, dus een harde ruzie.

Probeer Miranda eens zo ver door te laten gaan totdat Ferdinand, die haar eerst nog van zich af probeert te houden, uiteindelijk zo mee moet gaan en zo opgewonden raakt dat hij niets anders meer kan zeggen dan dat hij met haar wil trouwen? Waarom laat je Ariel hen niet uit elkaar trekken? Waarom speelt Prospero hier niet heel kwaad (dus: Ariel trekt hen fysiek uit elkaar en Prospero doet het met woorden)

Miranda is nog geen personage, heeft nog geen vorm.

- Gonzalo heeft drie dingen: eerst wil hij de anderen opbeuren en hoop geven, daarna begint hij zich tijdens het opbeuren te irriteren aan hen en op het einde is hij alleen – niemand luistert naar hem – en stelt hij zich zijn utopia voor. Probeer het utopiaverhaal eens los te koppelen van dat hij dat tegen Alonzo moet vertellen. Is het niet veel zieliger en dus prachtiger dat iemand hier een heel mooi toekomstvisioen vertelt terwijl werkelijk niemand naar hem luistert en hij heel eenzaam is?
- Belangrijk is ook dat deze scene met de vier personages een goed ritme heeft: dwz. dat je de scene min of meer moet vastleggen: maak keuzes en laat de acteurs niet meer teveel improviseren. Gonzalo is degene die de energie in de scene moet houden.
- Sebastiano is een traag personage in het denken.
- De poging tot vermoorden van Sebastiano en Antonio moet je gedetailleerd met ze afspreken wie wat precies doet, bij dat soort dingen voelen de acteurs zich altijd heel erg stom op toneel als ze niet weten wat ze moeten doen.

! Regisseer het op- en afgaan iets meer. Waar we het gisteren over hadden.
(Heeft veel met Ariel te maken)

- ~~Stephano~~ moet voor Stephano een ander personage maken. Nu lijkt het teveel op Gonzalo. Misschien veel slimmer en (gespeeld) vriendelijker, dus sneller in bewegingen enzo.
- Kaliban zou voor het drinken veel emotioneler mogen zijn (zoals ze begon gisteren met dat rennen was heel goed) en na het drinken – dat heel lang duurt – omkiepen in een positieve roze emotie.
- Bouw voor Ferdinand en Miranda iets concreets in – bijv hij heeft heel veel hout of andere dingen in zijn handen – zodat ze ook in beeld/ in het echt elkaar niet kunnen aanraken. De hele scene zou veel emotioneler moeten zijn, veel meer pieken: juichender en weer heel treurig en dus grote stemmingswisselingen. Kijk naar de tekst, die geeft volgens mij al veel stemmingswisselingen.
- Kalibaan kan met die fles bijna autistisch bezig zijn, hij kan geluiden maken (zoemen of een toon) Hij kan uit zijn autisme komen en praten met Stephano en weer in zichzelf terugkeren, hij kan op de grond liggen. Stephano kan het allemaal uit hem trekken, kan hem schoppen en dan antwoordt Kalibaan. Kortom je kunt hier en heleboel vormen proberen als het maar duidelijk is dat het met de dronkenschap van Kalibaan heel erg gesteld is en dat Kalibaan eigenlijk wanhopig is.
- Ariel zou heel hard in deze scene kunnen zijn.

- Kijk eens of je alles wat 'complot' is van Sebastiano en Antonio niet achter op de scene laat spelen, maar naar voren haalt. Ze spelen het complot zo klein dat het bijna wegvalt voor een publiek.
- Ariel moet zijn monoloog met voldoende energie spreken. Laat hem ook iets doen in beeld met de drie, laat hem er een kluwen van maken of iets anders.
- Waarom gaat Ariel weg daar? Waarom leidt hij hen niet weg? Waarom plakt hij hen niet tegen de muur?
- Ferdinand moet toch wel echt fysiek helemaal uitgeput zijn van iets. Prospero zou veel arroganter tegen hem moeten zijn.
- Kaliban en Stephano: laat ze fysiek bij elkaar zijn, aan elkaar laten hangen. Duidelijk regisseren: hoe Kaliban weer nuchter wordt, schrik krijgt en weer naar Prospero gaat, weg van Stephano. Dit zijn verschillende fasen
- Prospero alleen: korte monoloog. Dit is denk ik een moeilijk moment voor hem. Dit is het inzicht dat komt. Hij moet daar de tijd voor nemen.